

Sygn. akt IX Ka 99/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2014 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Opozda-Kałka (spr.)

Sędziowie: SSO Krzysztof Sajtyna

SSO Leszek Grzesiak

Protokolant: sekr.sądowy Katarzyna Komosa

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Andrzeja Hojnowskiego

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2014 roku

sprawy T. J. (1) i R. B.

oskarżonych o przestępstwa z art.291 § 1 k.k. w zw. z art.64 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego T. J. (1) i obrońcę oskarżonego R. B.

od wyroku Sądu Rejonowego w Sandomierzu

z dnia 14 listopada 2013 roku sygn. akt II K 971/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. C. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu świadczoną oskarżonemu R. B. w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonych T. J. (1) i R. B. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych należnych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt IX Ka 99/14

UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa w Sandomierzu oskarżyła:

T. J. (2) o to, że:

w dniu 25 września 2012 r., w miejscowości S., woj. (...) nabył od nieustalonej osoby samochód F. (...) o nr rej. (...) o wartości 8000 zł wiedząc, że pojazd ten pochodzi z kradzieży w miejscowości Ś. na szkodę R. L. przy czym czyn ten popełnił w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za przestępstwo umyślne podobne będąc skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Sandomierzu sygn.akt II K 204/05 a karę pozbawienia wolności odbywał w okresie od 18.11.2006r., do 21.12.2007r., i wyrokiem Sądu Rejonowego w Sandomierzu sygn.akt II K 512/11 a karę pozbawienia wolności odbywał w okresie od 18.04.2011 r., do 22.10.2011 r.,

tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 kk w zw z art. 64 § 1 kk

R. B. o to, że:

w dniu 25 września 2012 r., w miejscowości S., woj. (...) pomógł w ukryciu samochodu marki F. (...) nr rej. (...) o wartości 8000 zł wiedząc, że pojazd ten pochodzi z kradzieży w miejscowości Ś. na szkodę R. L. przy czym czyn ten popełnił w ciągu 5 lat po odbyciu najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za przestępstwo umyślne podobne będąc skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Sandomierzu sygn.akt II K 68/06 a karę pozbawienia wolności odbywał w okresie od 20.03.2006r., do 18.03. (...). wyrokiem Sądu Rejonowego w Sandomierzu sygn.akt II K 446/09 a karę pozbawienia wolności odbywał w okresie od 30.04.2010 r., do 25.02.2011 r., i wyrokiem Sądu Rejonowego w Staszowie sygn.akt II K 95/10 a karę pozbawienia wolności odbywał w okresie od 25.02.2010r., do 22.02.2012r.,

tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 kk w zw z art. 64 § 1 kk

Sąd Rejonowy w Sandomierzu wyrokiem wydanym w dniu 14 listopada 2013 roku w sprawie sygn. akt II K 971/12:

I. uznał oskarżonych T. J. (1) i R. B. za winnych popełnienia zarzucanego im czynu a stanowiącego występki z art. 291 § 1 kk w zw z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 291 § 1 kk i art. 33 § 1 i § 3 kk wymierzył im karę po 1 (jednym) roku pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze po stawek 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

II. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył obydwu oskarżonym okres zatrzymania od 25.09.2012r., do 27.09.2012r.;

III. na podstawie art. 230 § 2 kpk zwrócił pokrzywdzonemu R. L. dowód rzeczowy w postaci kawałków połamanej tablicy rejestracyjnej o treści (...);

IV. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. C. kwotę (...),72 (jeden tysiąc sześćdziesiąt dwa 72/100) złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu R. B. z urzędu w postępowaniu przed Sądem;

V. zasądził od oskarżonego T. J. (1) kwotę 1000 (jeden tysiąc) złotych zaś od oskarżonego R. B. 500 (pięćset) złotych na rzecz Skarbu Państwa tytułem kosztów sądowych zwalniając ich w pozostałej części od ich uiszczenia.

Apelacje od wyroku wnieśli: obrońca oskarżonego R. B., oskarżony T. J. (2).

Obrońca oskarżonego R. B. zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść /art.438 pkt. 3 kpk/ poprzez ustalenie na podstawie błędnej oceny materiału dowodowego, iż oskarżony R. B. dopuścił się dokonania zarzucanego mu aktem oskarżenia przestępstwa z art. 291 par. 1 kk w zw. z art. 64 par. 1 kk.

Formułując zarzut jak wyżej skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Sandomierzu.

Oskarżony T. J. (1) zarzucił zaskarżonemu wyrokowi na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 kpk:

1/ obrazę prawa procesowego, tj. art. 424 § 1 pkt 1 i pkt 2 k.p.k. polegającą na braku dokonania przez Sąd I instancji wszechstronnej analizy materiału dowodowego sprawy i dokonaniu tej oceny w sposób wybiórczy, przez ogólne odniesienie się do niektórych dowodów zgromadzonych w sprawie, w szczególności osobowych źródeł dowodowych, przy jednoczesnym całkowitym pominięciu oceny innych osobowych źródeł dowodowych, bez należytego uzasadnienia tak zajętego stanowiska, a w konsekwencji na braku wyjaśnienia przez Sąd I instancji, w kontekście tak przeprowadzonej wybiórczo oceny dowodów, jakie okoliczności zadecydowały o przypisaniu oskarżonemu T. J. (1) sprawstwa występkę z art. 291 § 1 k.k., także w warunkach recydywy zwykłej, co w konsekwencji czyni niemożliwym ustalenie przesłanek, jakimi się kierował Sąd I instancji prezentując powyższe stanowisko i

merytoryczne ustosunkowanie się do treści wydanego w sprawie orzeczenia przez postawienie temu wyrokowi zarzutów apelacyjnych, a w dalszej perspektywie wyklucza przeprowadzenie kontroli instancyjnej,

2/ obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia,

- tj. art. 2 k.p.k., 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegającą na ustaleniu, w oparciu o zawierającą wewnętrzne sprzeczności analizę zebranego w sprawie materiału dowodowego, że oskarżony T. J. (1) dopuścił się zarzucanego mu czynu, pomimo tego, że okoliczności faktyczne sprawy, nie wskazują na to, aby to oskarżony swoim działaniem wyczerpał znamiona paserstwa umyślnego, gdyż zgromadzone w postępowaniu sądowym dowody nie dają podstawy do dokonywania takich ustaleń faktycznych, aby uznać, że ten oskarżony miał świadomość, iż nabył przedmiot pochodzący z przestępstwa, co skutkowało niesłusznym uznaniem jego winy z art. 291 § 1 k.k. wzw. żart. 64 § 1 k.k.

- tj. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. przez oparcie rozstrzygnięcia na fragmentarycznych, wybiórczych dowodach z pominięciem okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, w szczególności zeznań świadka T. Ś., złożonych w postępowaniu sądowym,

- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. przez dokonanie oceny materiału dowodowego sprawy, w szczególności zeznań świadka T. Ś., z obrazą wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, co objawiło się wysnuciem niewłaściwych wniosków przez Sąd I instancji, również co do oceny zachowania się oskarżonych w obecności świadków T. Ś. i Z. Z., świadczącego o działaniu przez nich w warunkach umyślności, tylko w oparciu o relację przedstawioną przez tychże świadków w postępowaniu przygotowawczym, niebędącą w pełni ze sobą zborną, z jednoczesną odmową dania wiary zeznaniom świadka T. Ś. złożonym w postępowaniu sądowym, co w konsekwencji doprowadziło do niezasadnego uznania winy oskarżonego T. J. (1) popełnienia czynu art. 291 § 1 k.k. i świadczy, że tak przeprowadzona ocena dowodów miała charakter oceny nie swobodnej, ale dowolnej i przeprowadzone w oparciu o część materiału dowodowego,

3/ błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,

który mógł mieć wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że oskarżony T. J. (1) miał świadomość nabywania i ukrywania rzeczy uzyskanej za pomocą czynu zabronionego, a więc działał w warunkach umyślności, przy jednoczesnym braku jakichkolwiek dowodów na okoliczność istnienia po stronie nabywcy tej świadomości, iż kupowany przedmiot pochodził z czynu zabronionego i oparciu się w tym względzie na wyrwanych z kontekstu wypowiedzi oskarżonego, jakie w ocenie Sądu padły podczas krótkiej rozmowy oskarżonych.

W konkluzji apelacji skarżący wniósł:

o zmianę zaskarżonego wyroku wobec oskarżonego T. J. (1) poprzez uniewinnienie go od popełnienia zarzucanego mu czynu, b) ewentualnie wnoszę o uchylenie wyroku wobec oskarżonego T. J. (1) - w całości - i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji,

nadto z daleko posuniętej ostrożności procesowej, na zasadzie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt. 4 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

4/ rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu, w stosunku do jego winy oraz stopnia społecznej szkodliwości, a także w relacji do celów, jakie kara ta winna spełniać w zakresie prewencji szczególnej i społecznego oddziaływania, polegającą na wymierzeniu oskarżonemu T. J. (1) kary 1 (jednego) roku pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania i wymierzeniu obok tej kary jeszcze kary grzywny w wymiarze po 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych, będącą karą zbyt surową w stopniu nie dającym się zaakceptować i uzasadnić ani warunkami osobistymi oskarżonego ani charakterem sprawy, ani stopniem społecznej szkodliwości czynu, gdyż za karę adekwatną należy uznać karę z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, w szczególności w sytuacji wymierzenia obok tej kary także kary grzywny.

W razie uwzględnienia powyższego zarzutu na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 i § 2, wnosił o:

zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze przez wymierzenie oskarżonemu T. J. (1) kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Obie apelacje jako oczywiście bezzasadne, na uwzględnienie nie zasługują.

Wbrew zarzutom wyartykułowanym przez skarżących Sąd Rejonowy w toku prawidłowo przeprowadzonego przewodu sądowego zgromadził wszystkie dowody niezbędne dla rozstrzygnięcia, wnikliwie i szczegółowo je przeanalizował, dokonując na ich podstawie prawidłowych ustaleń faktycznych.

Ocena dowodów dokonana przez Sąd I instancji, zawarta w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku jest oceną swobodną, nie dowolną, nie wykracza ona poza ramy określone przepisem art. 7 kpk, ani nie pozostawia miejsca na żadne wątpliwości w tym również takie, które wynikają z treści art. 5 § 2 kpk.

Oceniając zgromadzone przez siebie dowody, Sąd Rejonowy szczegółowo wskazał, którym z nich przyznał atrybut wiarygodności, oraz którym i dlaczego tych cech odmówił.

W szczególności Sąd ten wskazał, z jakich powodów i dlaczego nie uznał za wiarygodne wyjaśnień oskarżonych, którzy nie przyznawali się do popełnienia zarzucanych im czynów, traktując te wyjaśnienia jako konsekwencję przyjętej przez oskarżonych linii obrony.

Słusznie postąpił także Sąd opierając ustalenia faktyczne na relacjach świadków Z. Z. i T. Ś..

Sąd Rejonowy dostrzegł sprzeczności tkwiące w zeznaniach świadka T. Ś., ustosunkował się do nich i prawidłowo je ocenił.

Świadek T. Ś. przesłuchiwany w toku przewodu sądowego zmienił zeznania co do treści zasłyszanej przez siebie rozmowy pomiędzy oskarżonymi, a dotyczącej pochodzenia przedmiotowego auta.

Sąd Rejonowy oceniając zeznania tego świadka prawidłowo ocenił również i tę okoliczność, odwołując się przy tym do opinii biegłego psychologa A. G., który wypowiedział się co do zdolności postrzegania przez w/w świadka.

Sąd I instancji słusznie skonstatował, że zeznania świadka T. Ś. złożone w toku postępowania przygotowawczego znajdują w pełni potwierdzenie uzupełnienie w tym co oświadczał Z. Z. w przedmiocie rozmowy odbytej pomiędzy oskarżonymi na temat sposobu „pozyskania” przedmiotowego auta.

W świetle zeznań w/w świadków zarówno wina, jak i okoliczności popełnienia występku przypisanych oskarżonym nie budzą żadnych wątpliwości.

Biorąc pod uwagę dyrektywy wymiaru kary, a więc uwzględniając te okoliczności, które były przedmiotem ocen i rozważań Sądu I instancji nie można uznać kar wymierzonych oskarżonym za rażąco niewspółmiernie surowe.

Kary te są sprawiedliwe i wyważone.

Biorąc pod uwagę powyższe, na podstawie art. 437 § 1 kpk orzeczono jak w wyroku.

O wynagrodzeniu należnym obrońcy z urzędu oskarżonego R. B. w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U z 2013 r. poz. 461 z późniejszymi zmianami).

W oparciu o przepis art. 624 § 1 kpk zwolniono oskarżonych od kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, uwzględniając ich sytuację rodzinną i majątkową.

SSO K.Sajtyna SSO E. Opozda – Kałka SSO L.Grzesiak

KK